

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „EPIGRAN” pierwotnie zarejestrowany dla towarów z klas 1, 3 i 5, a następnie jedynie dla towarów z klasy 3 (wspólnotowy znak towarowy nr 560 292), przy czym sprzeciw odnosił się jedynie do rejestracji w klasie 5.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ w odniesieniu do pozostających w konflikcie znaków towarowych nie istnieje jakiegokolwiek prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2006 r. — Rath przeciwko OHIM — Grandel (Epican)

(Sprawa T-374/06)

(2007/C 42/46)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Matthias Rath (Kapstadt, Południowa Afryka) (przedstawiciele: adwokaci S. Ziegler, C. Kleiner i F. Dehn)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Dr. Grandel GmbH

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 5 października 2006 r. w zakresie, w jakim zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nie zostało dopuszczone do rejestracji dla towarów z klasy 5 „suplementy żywnościowe do celów niemiedycznych, składające się głównie z witamin, aminokwasów, minerałów i mikroelementów, produkty dietetyczne do celów niemiedycznych, a mianowicie aminokwasy i mikroelementy; wszystkie powyżej wymienione towary nieprzeznaczone do użytku przy leczeniu epilepsji”;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżący

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Epican” dla towarów z klas 5, 30 i 32 (zgłoszenie nr 2 524 510)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Dr. Grandel GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy „EPIGRAN” pierwotnie zarejestrowany dla towarów z klas 1, 3 i 5, a następnie jedynie dla towarów z klasy 3 (wspólnotowy znak towarowy nr 560 292), przy czym sprzeciw odnosił się jedynie do rejestracji w klasie 5.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uchylene decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: Zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ w odniesieniu do pozostających w konflikcie znaków towarowych nie istnieje jakiegokolwiek prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — Viega przeciwko Komisji

(Sprawa T-375/06)

(2007/C 42/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Viega GmbH & Co. KG (Attendorn, Niemcy) (przedstawiciele: J. Burrichter, T. Mäger i F. W. Bulst, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono w nim naruszenie przez skarżącą art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 ust. 1 porozumienia EOG,
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w zakresie, w jakim nałożono w nim na skarżącą grzywnę w wysokości 54,29 mln EUR,
- ewentualnie odpowiednie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji,
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie COMP/F-1/38.121 — Złącza rurowe. W zaskarżonej decyzji na skarżącą nałożono grzywnę za naruszenie art. 81 ust. 1 WE i art. 53 ust. 1 porozumienia EOG. W opinii Komisji uczestniczyła ona w okresie od dnia 12 grudnia 1991 r. do dnia 22 marca 2001 r. w szeregu porozumień w formie ustaleń cen, uzgodnień cenników i rabatów, uzgodnień mechanizmów stosowania podwyżek cen, podziału rynków i klientów oraz wymiany innych informacji gospodarczych na rynku miedzianych złączy rurowych i złączy rurowych ze stopu miedzi.

Skarżąca przytacza cztery zarzuty na poparcie swojej skargi.

W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że sporna decyzja narusza art. 23 ust. 2 rozporządzenia WE nr 1/2003⁽¹⁾, ponieważ błędnie ustalając obrót, który należy uwzględnić, pozwana naruszyła podstawowe zasady wymierzania grzywien. Oceniając wagę zarzucanego naruszenia skarżącej w obrocie pozwana uwzględniła obrót złączy zaprasowywanych, chociaż skarżąca nigdy nie wzięła udziału w naruszeniach konkurencji dotyczących złączy zaprasowywanych.

W drugiej kolejności skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła art. 81 ust. 1 WE i art. 253 WE poprzez niewłaściwe ustalenie udziału skarżącej w zarzucanym zachowaniu, to jest jego czasowego wymiaru. Według skarżącej pozwana nie dokonała szczegółowej oceny dowodów w odniesieniu do skarżącej i dokonała błędnych ustaleń dotyczących naruszeń.

Ponadto skarżąca podnosi posiłkowo naruszenie art. 81 ust. 1 WE i art. 253 WE, ponieważ w art. 1 zaskarżonej decyzji nieprawidłowo został ustalony zasięg geograficzny naruszeń art. 1 w odniesieniu do skarżącej.

Wreszcie skarżąca podnosi posiłkowo, że art. 2 zaskarżonej decyzji narusza art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ Komisja naruszyła podstawowe zasady wymierzania grzywien. Skarżąca utrzymuje w tym względzie, że wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ zostały zastosowane w sposób nieprawidłowy, ponieważ Komisja zaliczyła naruszenie do bardzo poważnych naruszeń, nieprawidłowo ustaliła czas trwania naruszenia, nieprawidłowo zwiększyła podstawową kwotę grzywiny z powodu czasu trwania naruszenia i nie oceniła okoliczności łagodzących.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien na mocy art.15 ust.2 rozporządzenia nr 17 i art. 65 ust. 5 traktatu EWWiS (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2006 r. — przez Legris Industries przeciwko Komisji**(Sprawa T-376/06)**

(2007/C 42/48)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Legris Industries (Rennes, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Wachsmann i C. Pommiès)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji [C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. w sprawie/F-1/38.121 — Złącza], a także jej uzasadnienia, jako że decyzja ta nakłada grzywnę na holding Legris Industries z powodu odpowiedzialności holdingu Legris Industries za sporne praktyki spółki Comap;
- uznanie pism, żądań i wniosków spółki Comap przeciwko decyzji za pisma, żądania i wnioski holdingu Legris Industries;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 4180 wersja ostateczna z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (COMP/F-1/38.121 — Złącza) odnoszącej się do całości porozumień i uzgodnionych praktyk na rynku złączy miedzianych i stopów miedzi mających na celu ustalanie cen, uzgadnianie cenników, kwot zniżek i rabatów, wprowadzanie mechanizmów koordynacji podwyżek cen, przydział rynków krajowych i klientów oraz wymianę innych informacji handlowych, w zakresie, w jakim decyzja ta nakłada grzywnę na holding Legris Industries z powodu odpowiedzialności holdingu za sporne praktyki spółki Comap — dawnej spółki zależnej holdingu.

Na poparcie swojej skargi skarżąca powołuje następujące argumenty.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 81 WE przypisując Legris Industries odpowiedzialność za sporne naruszenia popełnione przez jej spółkę zależną Comap i uznając ją za solidarnie odpowiedzialną za te naruszenia. Legris Industries utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę prawnej i handlowej autonomii spółki zależnej i zasadę osobistej odpowiedzialności za naruszenia prawa konkurencji uznając, że posiadanie przez skarżącą 100 % kapitału spółki zależnej wystarczy, aby